

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 18/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. februára 2002 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť PhDr. Mgr. T. L., bytom B., D, ktorou namieta porušenie práva občanov patriacich k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám na vzdelanie v ich jazyku podľa čl. 34 ods. 2 písm. a) v spojení s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky ustanovením § 3 ods. 1 zákona č. 29/1984 Zb. o sústave základných a stredných škôl (školský zákon) v znení neskorších predpisov, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť PhDr. Mgr. T. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. februára 2002 doručené podanie PhDr. Mgr. T. L., bytom B. (ďalej len „navrhovateľ“), označené ako „Sťažnosť podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na porušenie článku 34 ods. 2 Ústavy SR – právo na vzdelanie v jazyku národností“, ktorým sa domáhal rozhodnutia ústavného súdu, v ktorom by tento vyslovil, že ustanovením § 3 ods. 1 zákona č. 29/1984 Zb. o sústave základných a stredných škôl (školský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „školský zákon“) bolo porušené jeho ústavné právo na vzdelávanie v jazyku menšiny, a prikázal (podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky

- ďalej len „ústava“) vláde Slovenskej republiky, aby pripravila novelu školského zákona, ktorou by toto porušovanie práva na vzdelávanie v rómskom jazyku bolo napravené.

Podanie navrhovateľa sa svojím obsahom nachádza na hranici medzi ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy a návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy.

Ústavný súd rešpektuje vôľu navrhovateľa a jeho podanie posudzuje ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy. Ak by ústavný súd pokladal podanie navrhovateľa za návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, tak by ho musel odmietnuť ako podaný zjavne neoprávnenou osobou, lebo navrhovateľ ako fyzická osoba nepatrí medzi subjekty, ktoré sú podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) až e) ústavy oprávnené podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov.

Aj pre konanie o ústavnej sťažnosti platí konštantná judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 96/93, I. ÚS 106/93), podľa ktorej nemožno účel konania o súlade právnych predpisov dosiahnuť v inom type konania.

Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy sa možno brániť len proti porušeniam základných práv individuálnymi, a nie normatívnymi právnymi aktami. Preto nemožno v konaní o ústavnej sťažnosti vysloviť, že k porušeniu ústavného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou. Navrhovateľ neuvádza žiadne konkrétne porušenie jeho vlastného práva na vzdelanie v jazyku národnostnej menšiny alebo etnickej skupiny podľa čl. 34 ods. 2 písm. a) ústavy uplatňovaním napadnutého ustanovenia školského zákona. Ústavná sťažnosť teda nevyhovuje ani ústavnej požiadavke, že každý sa môže v konaní o ústavnej sťažnosti domáhať iba ochrany svojich vlastných práv. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť navrhovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti nie je možné odstrániť, a preto ústavný súd neskúmal, či ústavná sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 13. februára 2002